

בבית המשפט העליון

רע"פ 10170/08

בפני : כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש : עומר עיסא

נגד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בפתח-תקוה מיום 17.11.08 בע"פ 8035-07-08 שניתן על ידי כבוד השופט מ' פינקלשטיין, ד"ר א' סטולר וב' ארנון ובקשה להוספת ראיות חדשות

בשם המבקש : עו"ד טננבלט שמעון

בשם המשיבה : עו"ד יהודה ליבליין

החלטה

המבקש הועמד לדין בבית משפט השלום בפתח תקוה (תיק פ' 3546/06), בגין 22 עבירות של ניכוי מס תשומות בלי שיש לו לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מס ערך מוסף), במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף; ועבירה של ניהול פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מס ערך מוסף.

על פי עובדות כתב האישום, בין השנים 2001-2004 קיבל המבקש 57 חשבונות מס או מסמכים הנחזים כחשבונות מס על שם עסקים שונים, מבלי שהתבצעו העסקאות המפורטות בהן, בסכום כולל של 21,428,197 ש"ח, כאשר המס הנובע מהן הינו בסך 3,217,432 ש"ח. המבקש רשם את החשבונות הכוזבות בספרי

הנהלת החשבונות שלו, וניכה את מס התשומות הנובע מהן בדיווחיו התקופתיים לשלטונות המס.

ביום 11.2.2008 הרשיע בית המשפט (כבוד השופטת ד' עטר) את המבקש במיוחס לו, על פי הודאתו. ביום 2.6.2008 גזר בית המשפט את דינו של המבקש כדלקמן: 4 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, בתנאי שלא יעבור המבקש כל עבירה בניגוד לחוק מס ערך מוסף מסוג פשע; 8 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, בתנאי שלא יעבור המבקש כל עבירה בניגוד לחוק מס ערך מוסף מסוג עוון; כן הוטל על המבקש קנס בסך 250,000 ש"ח או 15 חודשי מאסר תמורתו.

על גזר דינו של בית משפט השלום ערער המבקש לבית המשפט המחוזי מרכז (ע"פ 8035-07-08). ביום 17.11.2008 קיבל בית המשפט (כבוד השופטים מ' פינקלשטיין, א' סטולר וב' ארנון) את הערעור בענין הקנס שהוטל על המבקש; הקנס הופחת, והועמד על 150,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו, אשר ישולמו לאחר שיסיים המבקש לרצות את עונש המאסר. ערעור המבקש בנוגע לעונש המאסר שהוטל עליו נדחה.

מכאן בקשת רשות הערעור שבפניי.

לטענת המבקש, הליך הערעור בפני בית המשפט המחוזי היה פגום מעיקרו, בשל קיומה של חוות דעת העוזר המשפטי של אב בית הדין בתיק, בטרם שמיעת הערעור. לפי הטענה, עניינו של המבקש הוכרע על פי חוות הדעת האמורה, עוד בטרם שמיעת טיעוני המבקש בערעור, ובכך נגרם לו עיוות דין. טיעונים אלו של המבקש הועלו בפני נשיאת בית המשפט המחוזי מרכז (כבוד הנשיאה ה' גרסטל), אשר סיכמה את הפגישה עם בא כוחו של המבקש במכתבה מיום 23.11.2008. מבוקש, כי יותר למבקש להוסיף כראיה לבקשת רשות הערעור את מכתבה זה של נשיאת בית המשפט המחוזי, וכן את חוות הדעת האמורה. לגופו של ענין טוען המבקש, כי העונש שהוטל עליו חורג מרמת הענישה המקובלת בפסיקה, וכי בית המשפט המחוזי התעלם כליל מן הפסיקה שהוגשה לו על ידי המבקש, מכיוון שדעתו כבר גובשה על פי חוות הדעת שהוכנה מראש. לבסוף טוען המבקש לבטלות הליך הערעור, ומבקש להשיב את התיק לבית המשפט המחוזי, לשמיעה בפני הרכב אחר. לחילופין מבוקש להיעתר לבקשת רשות הערעור ולאפשר למבקש קיום דיון ענייני בטענותיו.

המשיבה, מצידה, מתנגדת למתן רשות ערעור. לדידה, הבקשה אינה מעלה כל שאלה עקרונית, אשר תצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. באשר לטענת המבקש בנוגע לחוות דעתו של העוזר המשפטי מציינת המשיבה, כי הכנת חוות דעת על ידי העוזר המשפטי הינה חלק משגרת העבודה המקובלת בבתי המשפט, ואין בה כשלעצמה כל פגם המצדיק מתן רשות ערעור. באשר להשגותיו של המבקש בענין חומרת עונשו נטען, כי טענות בנוגע לחומרת העונש אינן מצדיקות מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. לגופו של ענין טוענת המשיבה, כי העונש שהושת על המבקש תואם את מדיניות הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע. לבסוף מבוקש לדחות את הבקשה.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה לה, כמו גם בפסקי הדין של הערכאות הקודמות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות.

ענייניו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. ככלל, הלכה היא, כי רשות ערעור לדיון בגלגול שלישי, ניתנת במשורה באותם מקרים חריגים אשר מעוררים שאלה בעלת חשיבות כללית וציבורית החורגת מעניינם הפרטי של בעלי הדין. במקרה שבפניי, הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית, אשר תצדיק דיון בגלגול שלישי (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו (3) 123 (1982)).

יתר על כן, הלכה היא, כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמן אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 11.12.1997)). בנסיבות המקרה, לא מצאתי כל סטייה שכזו מנורמת הענישה המקובלת בעבירות אותן ביצע המבקש. מטעמים אלו בלבד דין הבקשה להידחות.

מעבר לנדרש יצוין, כי גם לגופו של ענין, דינה של הבקשה להידחות. טענתו של המבקש, לפיה בית המשפט המחוזי גיבש דעתו עוד בטרם הדיון בעניינו, על פי חוות דעתו של העוזר המשפטי, אין לה מקום להישמע; במסגרת שגרת עבודתו של העוזר המשפטי, כותב הוא חוות דעת בתיקים הבאים לפתחו של השופט. למותר לציין, כי את ההחלטה הסופית בתיק מקבל השופט היושב בדין, וחזקה עליו כי בוחן הוא את הדברים באופן מקצועי ועצמאי, תוך פתיחות מחשבתית, לפני קיום הדיון, במהלכו ולאחריו. כך פסק בית משפט זה בטענות דומות שהועלו בעבר:

"...בא כוח המערער בדק בתיק בית המשפט המחוזי, שהועמד לרשותו בהכנת הערעור, ומצא חומר רקע (טיוטה לפסק דין), שהוכן לשופט קמא, ועל יסודו ביקש לטעון כנגד תוקפו של פסק הדין... את טענתו בענין זה אין לקבל מכל וכל, וחוששני שנובעות הן מאי הכרתה של העבודה השיפוטית בישראל (כבמקומות אחרים, כגון בארה"ב). שופט רשאי להיעזר בצוות העובד עמו לשם הכנת פסק דין, בוודאי בעומס השורר במערכת בתי המשפט; והאופן והמידה בהם יעשה שימוש בחומרים שהוכנו מסורים לשיקול דעתו, כמובן. הפרקטיקות לענין זה הן שונות. אך כל עוד ההכרעה השיפוטית נעשית על ידי השופט לאחר עיון, דרישה וחקירה. מה שמצוי בפנינו כנשוא הערעור הוא פסק הדין, שבאחריותו של השופט כל כולו, ואין כל מקום לעיסוק בטיטות שקדמו לו במסגרת הערעור... המערער לא יוכל להיבנות מהטענה, לפיה פסק הדין לא ניתן על ידי המותב שישב בדין, ואין מקום לקבלה". (ע"א 4126/05 סולימאן דרויש חג'אזי נ' עמותת ועד עדת הספרדים ואח' (טרם פורסם, 20.6.2006)).

עוד יוער, כי לעבירות אותן ביצע המבקש נודעת חומרה יתרה, באשר הן קלות לביצוע וקשות לחשיפה. בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להחמיר בענישה בגין עבירות מס, נוכח שכיחותן, היקפן ופגיעתן בחיי הכלכלה התקינים ובאזרחים שומרי חוק (ראה למשל רע"פ 6095/06 צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 5.11.2006)). לאור כל האמור, לא מצאתי מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית, ויחד עמה נדחית גם הבקשה להוספת ראיות חדשות.

ניתנה היום, ו' באדר התשס"ט (2.3.2009).

ש ו פ ט